BYLA JEDNA VDOVA, TA MĚLA DVĚ DCERY, DORLU a Lenku. Dorla byla vlastní, Lenka ale nevlastní její dítě. Nebohá Lenka byla maceše sůl v očích, která se s ní vadila, kdykoliv se na ni podívala. Dorotku měla zato jako zlato a nic na ni nedopustila. Pro dílo byla Lenka; ta ačkoliv mnohem slabší než líná Dorota, musela přece všecko zastat. Za to nedostala nic jiného, než jednou za rok obnošené šaty od nevlídné škarohledé sestry a denně trochu zbytků od jídla. Kdo je od zbytků živ, netloustne. To zkusila Lenka nejlépe. Ve dne v noci prosila Boha, aby v tom nějaký prostředek učinil. Avšak sama Dorla udělala nejdříve konec. Začal za ní chodit ženich, ale když poznal Lenku, zalíbila se mu více než Dorla, a on říkal matce o tu. Dorla začala dovádět až strach a hrozila matce, nedá-li Lenku tu chvíli z domu, že buď sebe nebo ji zabije. Jakpak by se to mohlo stát, aby byla matka svému miláčkovi dala ublížit? To, to. Hned upekla z polovic mouky a z polovic popele hnětanku, a když byla upečena, dala ji Lence a vyhnala nebohého sirotka z domu. Žádný jí nepodal ruku, žádný jí neudělal na rozloučenou křížek, jen bílá holubička za ní vyletěla a vznesla se k modré obloze a černý havran usedl na střechu.

Když šla Lenka kousek cesty, myslila si: „Kam se nyní já ubohá v tom velkém světě obrátím?“ I vzala hnětanku, kulila ji před sebou a umínila si, na kterou stranu se pokulí, na tu stranu že půjde. Hnětanka se kulila napravo, a v tu stranu Lenka zamířila. Bylo poledne, když přišla k osamělé chaloupce; vešla dovnitř, on tam žádný, jen kočička a pejsek seděli na lavici u kamen. I myslila si Lenka, že snad někdo přijde, a že počká a bude prosit, aby jí dobré duše pověděly cestu, neboť byl blízko les, skrze nějž se

jíti bála. Sedla tedy na lavici k těm zvířátkům a vytáhla z klína hnětanku. Dost špatný to oběd, ale Lenka nebyla na dobré jídla zvyklá, k tomu měla hlad, a protož s chutí hnětanku přelomila. Začne jíst; tu se na ni podívá kočička a začne mňoukat: „Mňou, mňou, panno, dej kousek."

Lenka honem kus ulomila a kočičce podala: „Tu máš, chudinko; trápí tě hlad, viď? No jez, jez, však já mám ještě dost."

A sotvaže dává druhý kousek do huby, začne pejsek: „Haf, haf, panno, dej kousek."

Zase ulomila Lenka takový kus, že jí skoro nic nezůstalo, a pejskovi ho dala. „Vidíš, vidíš, já na tě nekoukla; vy jste měli asi hlad? No tak se jen najezte, však on mne Pánbůh o hladu nenechá."

Přitom hladila hezké zvířátka a kousek, co jí zbyl, jim ještě rozdělila. Před chaloupkou byla studánka a z té se Lenka napila. Tu přišla zase kočička i psík a prosili, aby jim dala panna pít. A Lenka nabrala do dlaní vody, podala jim a oni se napili. Nato šla zase do sednice, sedla na lavici a čekala, brzo-li někdo přijde. Najednou se dvéře otevrou a do sednice se přivalí ošklivé zvíře, jako medvěd veliké. Přivalí se až k Lence a zabručí: „Panno, dej mne na lavici."

Lenka se lekla a ouzkostně se ptá kočičky a pejska: „Kočičko a pejsku, mám to udělat?"

„Udělej, panno, dobře pro tebe," odpověděly obě zvířátka.

Lenka vzala to ošklivé zvíře do náručí a položila je na lavici. Nyní si poručilo, aby mu umyla panna nohy.

„Kočičko, pejsku, mám to udělat?" ptá se opět Lenka.

„Udělej, panno, dobře uděláš," odpověděly zvířátka.

Nato si poručilo zvíře, aby je položila Lenka do lože; ta se ptala zase zvířátek o radu, a když jí řekly, aby i to udělala, položila zvíře do bílého lože.

„Panno, lehni si ke mně," zabručela opět potvora.

Lenka se zarazila a zase se ptá svých dvou rádců, má-li to udělat?

„Udělej, panno, šťastná budeš," odpověděli tito.

Lenka se pomodlila, s Pánembohem si vedle zvířete lehla a brzy usnula. Ráno, když se probudila, myslila, že snad ještě spí a že se jí jen něco zdá, neboť viděla nad sebou zlaté nebesa a hedvábné spony a vedle sebe sličného mládence. Rozhrne záclonu a vidí překrásný pokoj a za ním řadu jiných, též takových. Neví, co se to děje, a celá omámená obrátí tváře zarděné k mládenci.

Ten se usměje a praví: „Divíš se, panno, kde jsi? Nediv se, já ti to hned povím. Hleď, já byl od zlé čarodějnice zaklet v ošklivé zvíře s celým svým knížecím dvorem; jenom panna nevinná mohla mne laskavou službou vysvobodit. A tos byla ty, Lenko milá. Nyní jsem zase kníže, mám zem i poddané a tebe si vezmu za ženu, na poděkování, že jsi mne vysvobodila."

Lenka se nezdrahala býti ženou krásného mládence.

I dověděla se zlá macecha s druhou dcerou, jaké štěstí Lenku potkalo, ale na jaký způsob k němu přišla, to žádný nevěděl. I řekla Dorla jednou: „Matko, já se nebudu vdávat a půjdu raději do světa. Já jsem mnohem hezčí než Lenka, a když ona knížete dostala, mohu já na svou krásu dostat krále."

Matka k tomu svolila a upekla na cestu hnětanku z bílé mouky, plnou rozinek a mandlí. Dorla si svázala šaty, vzala peníze a hnětanku a s pláčem od matky se loučila. I přišla k té samé osamělé chaloupce, a když do ní vešla, seděla u kamen na lavici kočička a pejsek; ostatně neviděla ani živou duši v celé sednici. Sedla také ke kamnům, rozlomila hnětanku a začala vybírat nejdříve rozinky.

Tu začne kočička: „Mňou, mňou, panno, dej kousek."

„Jdi mi s očí, otrape, pro tebe to nemám," tak se obořila Dorla na kočičku a odstrčila ji od sebe.

Zase ulomí druhý kousek, tu začne pejsek: „Haf, haf, panno, dej kousek.“

Ale Dorla se na něho zle osopila: „Pro vás, morousové, jsem to přinesla, kliďte se.“

Po jídle šla k studánce pro vodu. Zvířátka běžely za ní a prosily ji o trochu vody, ale ona je nohou kopla a šla zase do sednice. V malém okamžení se přivalí ošklivé zvíře podobné medvědu. Valí se až k nohoum strachem trnoucí Dorly a zabručí: „Panno, dej mne na lavici.“

Ale Dorla si nevěděla rady, co má dělat. Za jedno se nechtěla zvířete dotknout a za druhé měla přece trochu strachu před ním. I ptá se kočičky a pejska: „Kočičko, pejsku, mám to udělat?“

Ale zvířátka odpověděly: „Sama jedla, sama pila, sama sobě radu dej.“

Když Dorla dlouho neodpovídala, zabručelo zvíře zase: „Panno, dej mne na lavici.“

Než Dorla hodila hubou, vstala s lavice a řekla: „Nač bych se s tebou pachtila? Lez samo na lavici, co mi do tebe?“ Po těch slovích chtěla ze dveří, ale strhl se vichr, zvíře se proměnilo v čerta a ten popadl Dorlu do náručí a letěl s ní do povětří. Kočička a pejsek se proměnili v holubičky a odletěli do nebe. Byli to andělé, které Pánbůh s nebe poslal, aby zlou sestru zkoušeli, ale když viděl, že není k napravení zatvrzelé její srdce, poslal pro ni čerta. Když se to matka její dověděla, dala se na pokání. Lence se vedlo do smrti dobře, a když umřela, byla ode všech oplakána.